

Børne Blad

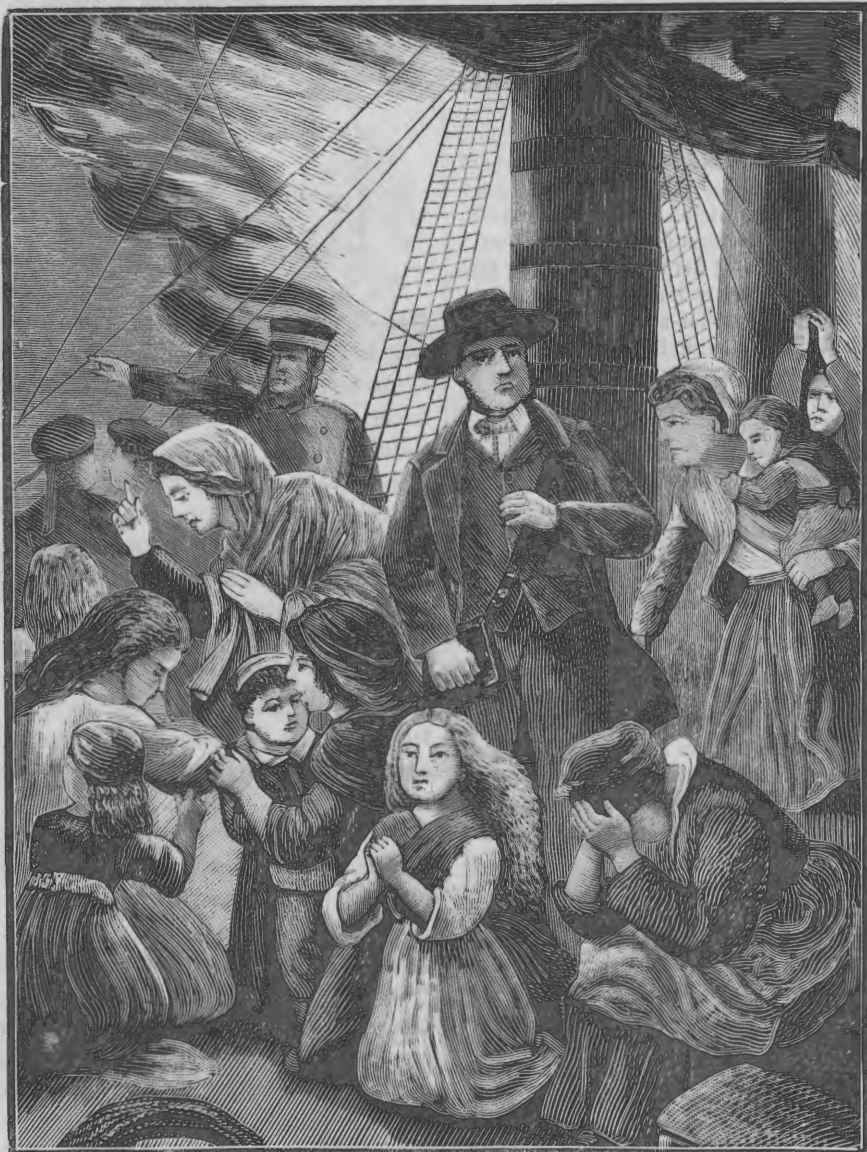

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

31te mai 1891.

17de aarg.

Ombord paa det brændende skib.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. levers det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

65 b.

Hvem var den tredje, som drog samme vei ned til Jeriko? Hvad slags folk var samaritanerne? Svar: Samaritanerne kaldtes de, som beboede landet, efter at de ti stammer (israels rige) var ført i fangenskab til Assyrien; det var et af jøder og hedninger blandet folk med en forvansket Gudsdyrkelse. Der var et bittert fiendskab mellem samaritaner og jøder. (Se Joh. 4, 9. samt stykke 46 i bibelhistorien.) Hvem saa da ogsaa denne samaritaner, da han gik hen ad veien? Skjænt samaritaneren vidste det, at jøderne, og iblandt dem ogsaa denne hjælpeløse mand, hadede ham, hvad erkjendte han ham dog for at være? Svar: Han erkjendte ham for at være hans næste? Med hvilken følelse saa samaritaneren dette stamslaade, røvede menneske? Og hvad bevirkede hos ham denne dybe medfølelse og inderlige kjærlighed til den ulykkelige? Hvad gjorde han mere end at give det ulykkelige menneske siebtikkelig lindring? Ansaa samaritaneren loven for opfyldt, da han havde gydt olie og vin i saarene og bragt den syge i herberge? Hvad ansaa han sig fremdeles forpligtet til at hde den syge? Hvad paabyder han derfor verten, da han selv ikke længere kan opholde sig i herberget og med egne hænder pleie manden? Har samaritaneren vel grundet længe paa, om dette halvdøde, ulykkelige menneske var hans næste, og om han skulde hjælpe ham eller ikke? Hvad besluttede han straks at gjøre, saasnart han saa hans nød? Og hvad drev ham til straks at beslutte dette? Hvad manglede presten og leviten, som denne samaritan havde? Og hvem af disse tre opfyldte budet om at elske sin næste som sig selv?

Hvad spørger Jesus den striftkloge om, efterat han (Jesus) har forklaret budet ved denne lignelse? Og hvad maa den striftkloge svare derpaa? Hvad maatte saa denne striftkloge blive overbevist om, at hverken han eller nogen anden af hans folk havde

holdt? Hvad byder Jesus ham nu at gjøre? Derfor den striftkloge rigtig for alvor vilde forsøge at opfylde kjærlighedsbudet, saaledes som herren her har forklaret det, tror J, at han vilde komme tilbage og sige, at han allerede var færdig dermed, eller tror J, at han maatte bekende, at han slet ikke var istand til at gjøre loven fuldkommen fyldest? Hvad er det, som mennesket slet ikke kan give sig selv, men som er saa nødvendigt og vigtigt, at apostelen Paulus kalder den „lovens fylde“ eller opfyldelse? Men hvem har havt den fuldkomne kjærlighed og opfyldt loven i vort sted? Og til hvem maa vi komme, og hvem maa vi tro paa, om vi skal arve et evigt liv?

Et dampskib i brand.

(Slutning.)

Kun en bebarede under den almindelige ophidselse sit mod og sin aandsnærværelse. Denne ene var den kjække kaptein S t a h l. Han havde, da røgskyrne og ildgnisterne veltede frem, straks ladet et sad krudt, som laa i nærheden, kaste i søen. Maskinmesteren havde villet benytte dampkraften til ildens slukning. Var det skeet, vilde ingen være bleven reddet, men isteden derfor havde kapteinen givet befaling til at lade maskinen arbejde af al kraft for om muligt at naa land, medens man med haandsprøiter søgte at dæmpe ilden.

Men denne lod sig ikke længere dæmpe. Flammerne greb mere og mere om sig, og røgskyrne veltede sig stadig tykkere og tykkere op af skibsrummene. Kvinderne skreg i angst, og altfor mange af mændene havde tabt fatningen, saa de stod ved pumperne og sprøiterne uden at gjøre noget. Havde ikke den friske vind, som blæste fra land, bidraget til, at heden ikke blev altfor sterk, og fordrevet røgskyrne, vilde vel en stor del af de ombordværende været bleve kvalte.

Endelig klokken et kvarter før to om morgenen stødte det brændende skib med voldsomhed paa et skjær omtrent 400 skridt fra land. Skibet blev staaende fast, medens bølgerne brusede og skummede omkring det.

Storbaaden blev gjort løs og styndsomt heiset ned, men straks blev den greben af bølgerne og slynget mod skibssiden med saadan heftighed, at den i et øieblik var sønderknuft. Nu var der blot to mindre baade igjen, hvoraf hver i høiden kunde rumme tolv mennesker. Alle vilde styrte sig hen til disse, hvilket vilde have havt til følge, at ingen vilde være bleven frelst; derfor lod kapteinen sine matroser med dragne knive holde vagt foran dem med befaling til at nedstøbe enhver, som vovede at komme nær baadene.

Imidlertid tog ilden mere og mere overhaand, og fordækket var det eneste sted, hvor man kunde holde ud at være. Baadene maatte benyttes, men det maatte blot ske efter kapteinens ordre. To matroser saar befaling til at gaa i hver af dem og tage med sig de tyve nærmest staaende passagerer. Dette skede i god orden, baadene ror omtrent 100 skridt indover; her var vandet ikke dybere, end at det naaede blot til knærne, hvorfor passagererne blev satte af for at vade de øvrige 300 skridt ind til stranden. Derefter ror atter matroserne ud igjen til skibet, hvor man med ængstelig forventning har fulgt dem med øinene, det gjaldt at stynde sig; thi flammerne greb stadig mere og mere om sig. Tyve andre passagerer saar lob til at komme i baadene, ogsaa de kommer lykkelig ind. Men ombord blev faren for hvert øieblik større og større. Baade kaptein og styrmand raaber ud til baadene: „Rast nu, for Guds skyld, rast nu.“ Og de brave søfolk anstregte sine kræfter til det yderste.

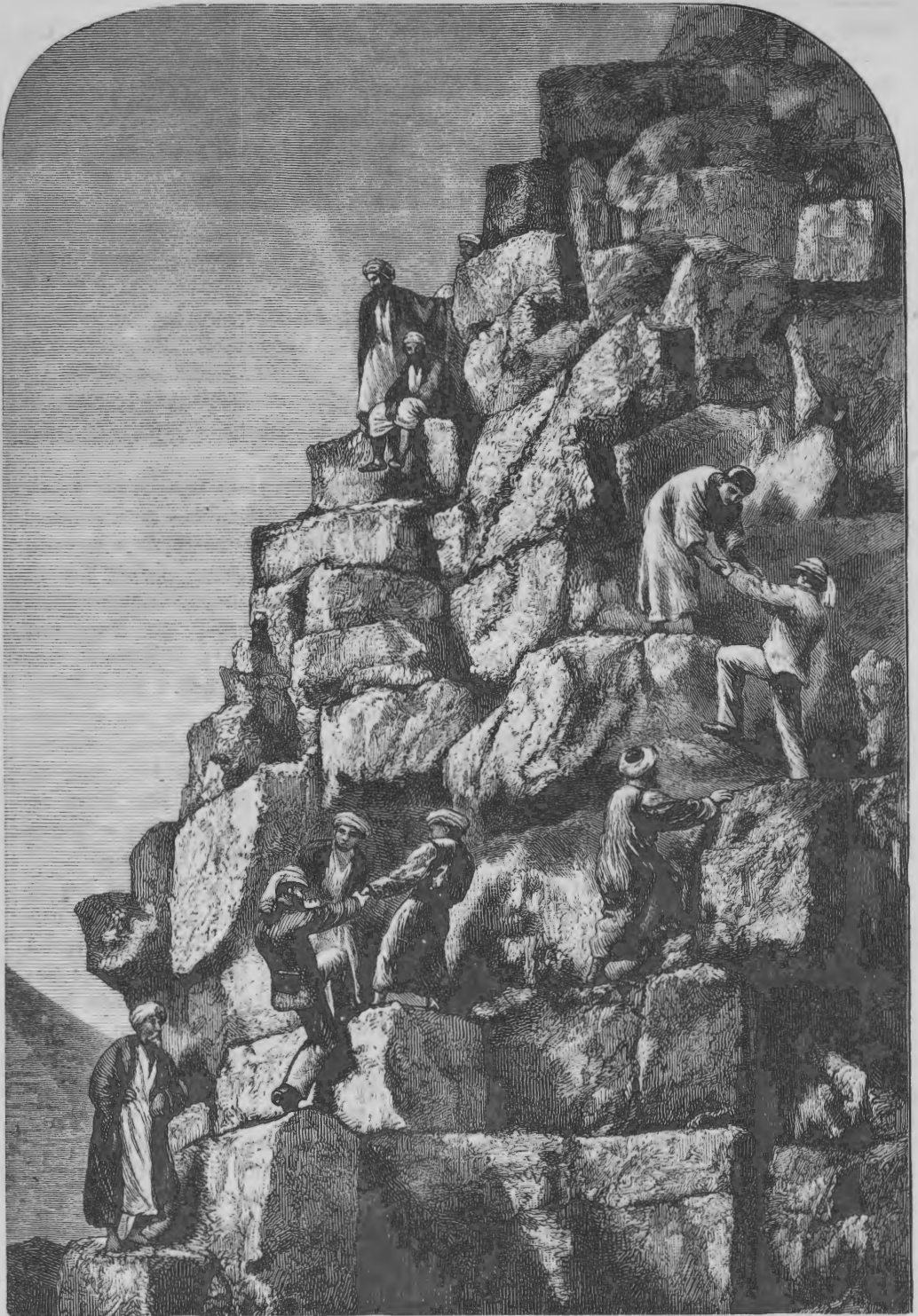
De ombordværende, hvoraf en stor del var kvinder, vred sine hænder og raabte under graad og veislager om hjælp. Det er jo ellers slet ved saadanne anledninger, at kvinder og børn først bliver satte iland, men her var ikke dette skeet. Trængselen havde været saa stor, at man havde maattet lade dem, som stod forrest, først komme i baadene, og dette havde været mændene, som det med sin største styrke var lykkedes at

trænge sig længst frem. Heraf kom det, at saa mange af de tilbageværende var kvinder og børn. Nogle af dem laa paa knæ og bestormede den almægtige Gud i himmelen med sine bønner, andre sad aldeles bedøvede og sanseløse uden at se og høre, hvad der foregik omkring dem. Og atter andre sprang frem og tilbage fra den ene kant til den anden, som om de derved haabede at kunne fly fra døden i flammerne. Den hjætte kaptein Stahl, der selv havde bevaret sin ro, søgte ogsaa at berolige de andre: „Vær kun ved godt mod! Med Guds hjælp skal I alle blive reddede.“

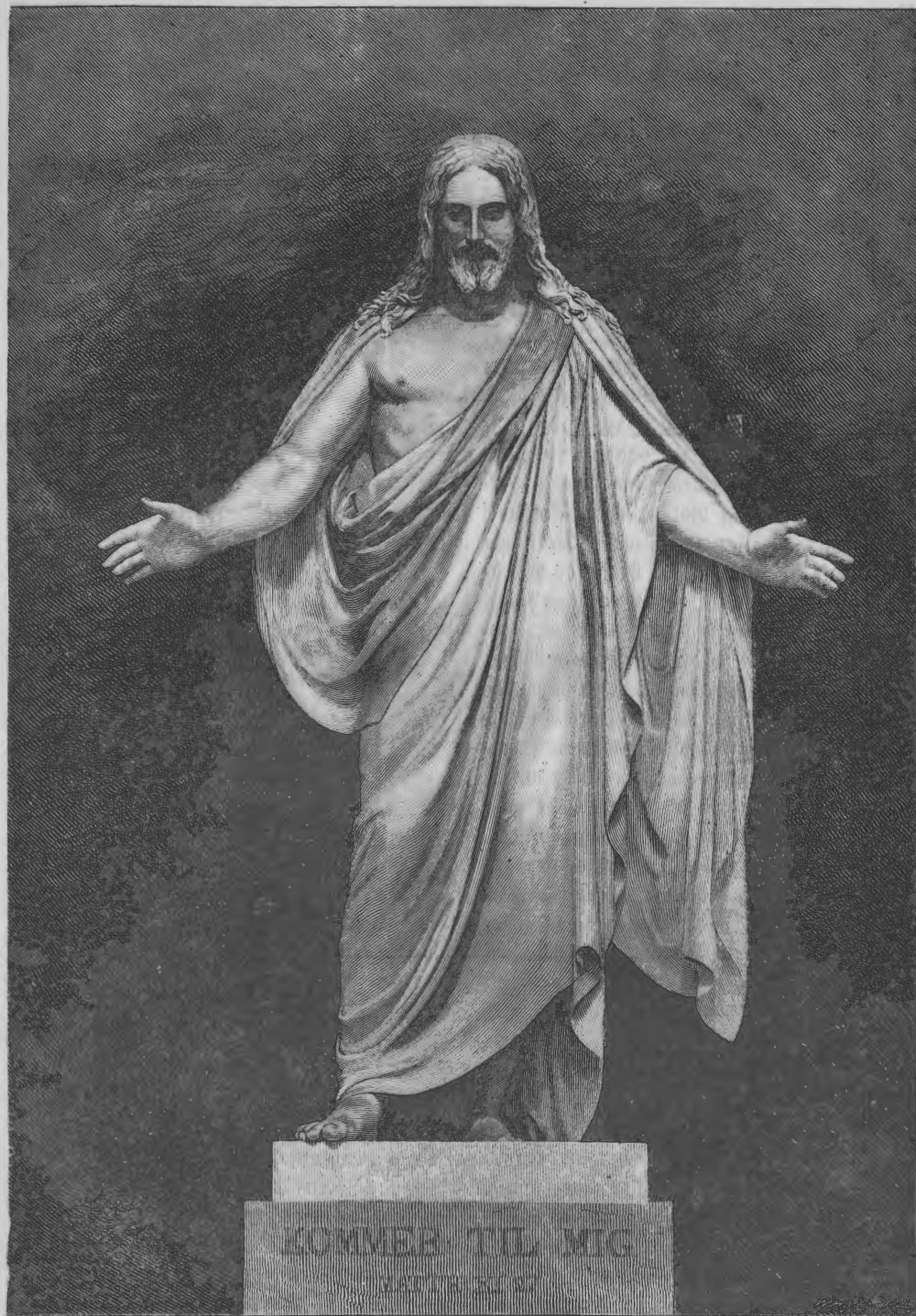
Røjmand Berg var en af de saa mænd, som var bleven tilbage hos kone og barn. Han vilde enten dø med dem eller blive frelst med dem. Hans fromme kone gik som en trøstende engel om mellem de forvilede kvinder. Hun søgte at bringe dem Guds ords trøst. Et skrifbord som faldt hende i minde og var hende til stor trøst i denne stund, var Esaias 43, 2: „Naar du gaar gennem vandene, er jeg med dig, og gennem floderne saa skulle de ikke overstylle dig; naar du gaar gennem ild, skal du ikke svides, og luen skal ikke brænde dig; thi jeg er Herren din Gud, Israels hellige, din frelser.“

Den lille Maria laa paa sine knæ og bad. Skjønt røgskyrne hvirvlede sig omkring hende, og heden fra flammehabet syntes kvælende, blev den lille elskelige pige liggende der paa sine knæ med foldede hænder og øinene rettede mod himmelen, medens der fra hendes barnelæber altid lød den samme bøn: „Herre Gud, kjære fader, lad os ikke brænde op. Lad os endelig ikke brænde op, kjære fader i himmelen!“

Og den himmelske fader hørte den bøn, som steg op til ham fra barnemunden. Endelig var baade kvinder og børn bragte iland, og endog kaptein og styrmand og alle matroserne lykkelig og vel slupne bort fra det brændende skib, og alle stod nu inde paa strandbredden; ikke en eneste manglede. Men

Bestigning af en pyramide.

Kommer hid til mig! Matth. 11, 28.

hvor forskjelligt opførte ikke de forskjellige sig! Mange kyskede og omarmede sine kjære og selv fremmede af jubel og glæde over at være undslupne af dødens gab. Andre derimod viste tilfulde det menneskelige hjertes ondskab og utatnemmelighed. Man kunde høre dem jamre sig og endog bande, fordi de havde mistet sit reisetøj eller andet, som de havde haft med. Især viste deres utatnemmelighed og haveshge sig ligeoverfor matroserne; disse havde heltemodig opbudt alle sine kræfter for at kunne redde de fortvilede passagerer og havde været de sidste til at forlade skibet. Da baadene for sidste gang sattes fra, indhylede flammerne størsteparten af skibet, og blot en del af forskibet var uberørt af ilden, men netop her havde matroserne sit rum, og de havde da benyttet anledningen til at faa med ogsaa noget af sit tøj og sine sager. Da de nu kom iland hermed, fik de høre fra mange sider skjeldsord for, at de havde tænkt blot paa at redde sit eget og ikke de reisendes sager, skjønt de med god samvittighed kunde svare, at flammehavet gjorde enhver tanke om at trænge hen i den del af skibet, hvor passagerernes tøj befandt sig, umulig.

At kjsbmand Berg og hustru ikke var blandt disse utatnemmelige, kan vi nok forstaa. Far, mor og datter holdt jublende hverandre kjerlig omslynge. Derpaa sank de sammen ned paa sine knæ, og den lille Maria hørtes at bede: „Kjære Gud, hav tak, fordi du ikke lod os brænde op!“

De reddedes tilstand var forøbrigt sørgelig nok. De havde omtrent ikke reddet andet end det blotte liv. Tildels kun halvt paaklædte stod de der paa den øde, klippefulde kyst udsatte for den kolde morgenvind. Efter en stunds forløb slæbte de sig sultne og forfrosne hen til nærmeste landsby, hvor det lykkedes dem at faa laant en del vogne, hvorpaa reisen fortsattes til Travemünde, hvor de blev modtagne med den største forekommenhed og harmhertighed.

Kjsbmand Berg havde i Travemünde en forretningsben, som i sit hus venlig tog mod saavel ham som hans kjære og rigelig forsynede dem med alt, hvad de trængte til reisesens fortsættelse. „Du havde ret alligevel, Lovise“, sagde Berg til sin hustru, „det var en lykke og velsignelse, at vi tog vor lille datter med. Kanste hendes barnlige bøn har reddet os fra døden!“ Den lille Maria skulde ved disse ord sit ansigt ved moderens bryst, men fru Lovise slynge sin arm baade om hende og sin elskede mand og sagde: „Lovet være Herren dag for dag; lægger man os byrde paa, saa er Gud vor frelse. Sela! Gud er os en Gud til ideelig frelse, og hos den herre, herre er udgange fra døden.“ Ps. 68, 20. 21.

J nøden raabte jeg til Gud:
At herre, hør min klage!
Da drog du mig af nøden ud
Og endte al min plage,
Og derfor dig jeg takke vil,
Men hjælper alle, hjælper til
At give herren ære!

Besigtning af en pyramide.

(Med billede.)

Den største samling pyramider findes i nærheden af Kairo i Egypten. Vor bibelhistories forfatter, overlærer Bogt, som selv har været i Egypten, angiver den største nuværende lodrette høide til 438 norffe fod og sammenligner dens høide med Egebergaasen ved Kristiania. Egeberg gaard paa toppen af denne ligger 428 fod over havet, og toppen af spiret paa Vor Frelsers kirke i Kristiania er 210 fod over torvet. Altsaa er den største pyramide høiere end Egeberg og mere end dobbelt saa høi som Vor Frelsers kirke. Heraf kan man slutte sig til, hvilket indtryk det maa gjøre at staa ved foden af et saadant storartet mindesmerke fra oldtiden.

Oprindelig har pyramidernes sider været

glatte og tækkede med granit- eller marmorstene. Imidlertid er der i tidens løb rebet stene ud af pyramidernes sider, saa at disse har faaet trappesformede afsatser, som de besøgende ved indfødte føreres hjælp maa søge at komme op ad.

Hvorledes fiskeren lærte at tro Guds kjærlighed.

In fattig fisker havde saa ondt for at tro Guds kjærlighed. Alt det, som blev forsøgt for at gjøre denne kjærlighed klar for ham, saa løb dog altid det samme svar: Han kunde ikke tro paa Guds kjærlighed, for han havde i sit daglige liv at kjæmpe med fattigdom og gjenvordighed, møie og besvær. Han kjendte ikke til verdens behagelighed, og han kunde ikke se nogen beviser paa kjærlighed i Guds handlemaade med ham. Saaledes fortsatte han uge efter uge, aar efter aar at knurre mod Gud og at forhærde sit hjerte i vantro og oprør. Saa mistede han sin eneste søn. Medens denne var ude for at fiske, kom der pludselig storm, og baaden kantroede. Presten gik for at besøge den sørgende familie, men han gik med frygt og bæven. Han tænkte med sig selv: Knurrede manden før, hvad vil han saa ikke gjøre nu? Saa gik han med den sikre forventning kun at saa høre heftige og bitre ord over den store prøvelse, som Gud havde sendt ham. Men netop det modsatte hændte. Sæden var ikke faaet forgjæves, og belærelsen gjorde sin virkning, naar man mindst skulde vente det. Manden var mild og ydmyg. Han brast i taarer. „Nu tror jeg paa Guds kjærlighed“, sagde han. „Jeg har følt, hvad det er at miste sin eneste søn, og ser, hvor meget Gud maa have elsket os for at kunne give sin søn for vor skyld.“ Saaledes kom glæde udaf sorg, og udaf livets største nød kom Guds kjærligheds haab og trøst.

(Søndagsblad.)

Iblandt kristne.

Iaaret 1850 led et koffardiskib skibbrud paa veien fra California til Sidney. Mandskabet reddede sig vistnok i baadene; men de var langt fra endnu uden fare. De vidste jo, at de snart vilde lande ved Fidschiøerne, hvis beboere var bekendte som de strækkeligste og grusomste menneskeædere. Da natten brød frem, og levnetsmidlerne var forbi, besluttede de at nærme sig kysten. Neppe saa indbyggerne baaden, før de styrtede ned til stranden, drog baaden op paa land og tvang de skibbrudne til at forlade baaden. De stakkels søfolk fulgte befalingen fulde af angst; de tvilede ikke et øieblik om, at en skrækelig død foretod dem alle.

Med stor triumf førte indbyggerne dem nu hjem til sine hytter, hvor de blev modtagne med fryd- og glædesfrig af hustruere og børn. „Alt“, tænkte de ulukkkelige, „nu er vor død sikker. De vilde fryde sig allerede til et herligt maaltid af mennesketjød.“

Men hvem kan beskrive deres lykkelige overraskelse, da de brune verter førte dem til et dækket bord, hvor husfaderen med solbede hænder bad: „Kom, herre Jesus, og vær vor gjeft!“

For nogle aar siden havde missionærer bovet sig hen til disse frygtede øer, der havde de forkyndt evangeliet om den korsfæstede frelser for disse vilde og skrækkelige hedninger.

Den evige magt, Guds kjærlighed eier, greb de vildes hjerter, saa der af de blodtørstige ulve blev tamme faar, som glade og taalmodige lod sig lede af den gode hyrde.

Fuld af lykke og overraskelse sad sømændene med sine verter rundt bordet; deres sjæle var fulde af tak til Gud. Det er heller ikke nogen ringe ting, naar man pludselig frelles ud af den visse død og faar sit liv tilbage som for anden gang. Mange af de raa matroser, som saa ofte havde spottet over kristendommen, erkjendte nu med tak og beskjæmmelse, at de idag ene og alene havde det foragtede evangelium at takke for livet.

Da indbyggærne efter maaltidet gav tegn til at ville holde husandagt og knælede ned for at bede sin aftenbøn, bøiede ogsaa søfolkene sine knæ med taknemmelige hjerter og prisede den guddommelige kjærligheds magt, som saa herlig havde aabenbaret sig hos øens indbyggere.

Under laas og lukke.

Hlandt eleverne ved en tyff opdragelsesanstalt for døvstumme var der en liden gut, som var en særling fremfor de andre. Hvor meget man end arbejdede med ham, var det ikke muligt at faa ham til at udtale en ordentlig lyd. Han var og blev lige stum. Men samtidig havde gutten et vist anlæg for at tegne; saaledes havde han lært sig til at tegne ganske pent hunde, katte og fjør; ligeledes kunde han skrive noksaa pent og forstod betydningen af mange ord.

Da en dag den tilsynshavende lærer vilde forsamle børnene til aftenmaaltidet, savnedes den ovenfor omtalte gut. Kort iforveien havde han fornøjet sprunget omkring sammen med de andre og leget; men nu var han ingensteds at finde. Man søgte baade inde og ude, baade høit og lavt; men intet spor var at opdage af gutten.

Kloffen var bleven elleve; det var trukket op til et voldsomt uveir, og det regnede heftig. Man maatte derfor stanse eftersøgningen og overlade den forsvundne gut til den himmelske faders omsorg. Bedrøvelse over det indtrufne holdt imidlertid mere end ét øie vaagent. Hvad vil forældrene sige? Han er deres eneste barn! Det er fattige folk, men han er alligevel ligesaa meget værd for dem som rige folks børn for sine forældre! Disse og lignende tanker optog lærernes tanker og voldte dem stor smerte, og om morgenen begyndte eftersøgningen paany, men som det synes forgjeves.

Nu var der foruden de døvstumme elever ogsaa paa anstalten en gut, som kunde høre. Denne gut gik et erende ovenpaa og hørte da en støi oppe fra loftet. Han gjorde en af de døvstumme opmærksom derpaa, og saa begav de sig sammen derop. Støien viste sig at komme fra en stor kuffert; de skyndte

sig hen og fik aabnet den, og se, der laa den forsvundne gut badet i søv; men naturligtvis meget glad over endelig at skulle faa slippe ud af dette uhyggelige gjemmesieb.

Han havde tilbragt aftenen og hele natten, ialt mere end tolv timer i kufferten. Denne tilhørte en lærer og var sat op paa loftet, da han for øieblikket ingen brug havde for den. Den stakkels gut havde da formodentlig faaet lyst til at prøve, om han kunde faa rum i den, men saa var ulykkeligvis laaget faldt ned og laafen smækket i, uden at det var mulig for ham indenfra at faa den op igjen.

Allerede om aftenen havde man søgt efter ham paa loftet og været lige ved kufferten, men ingen faldt paa den tanke, at gutten kunde være nede i den. Det kunde gjerne være gaaet uger og maaneder hen, før barnet var bleven opdaget; thi kufferten vilde ingen i den nærmeste fremtid faa brug for. Men den himmelske fader bevarede barnet for denne skrækkelige død, og derfor være ham lov og tak.

Billedgaade.

Passop og Rap har sprunget sig trætte,
De kan neppe ben eller hoved lette.
Med fire streger du deres rygge forbinde,
Da atter du ser dem i fuldt løb at springe.

Opløsning paa gaaden i nr. 20.

Sal — sol — sul — sæl — sil — søl.